

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 402/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Н., због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Н., адвоката Д.Д., поднетом против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К број 1646/11 од 22.07.2013. године, у седници већа одржаној дана 22.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Н., поднет против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К број 1646/11 од 22.07.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К број 1646/11 од 22.07.2013. године окривљени Б.Н. оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године.

Наведеном пресудом на основу члана 206. ЗКП обавезан је окривљени Б.Н. да оштећеном И.Р. на име истакнутог имовинско правног захтева исплати износ од 2.202.480,00 динара у року од три месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а на основу члана 196. у вези члана 193. ЗКП обавезан је окривљени да на име трошкова кривичног поступка – судског паушала плати суду износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је одређено да ће суд посебним решењем одлучити о трошковима "пуномоћника адвоката".

Наведена пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.5551/13 од 30.12.2013. године, којом је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљеног Б.Н.

Против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К број 1646/11 од 22.07.2013. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.Н., адвокат Д.Д., због повреде члана 74. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду укине у целини и врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Н. је неоснован.

Одредбом члана 604. ЗКП прописано је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04, 85/05 – др., закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 . др., закон, 72/09 и 76/10).

Бранилац осуђеног Б.Н. у свом захтеву наводи да је на главном претресу дана 22.07.2013. године повређен члан 74. ЗКП јер је главни претрес одржан без присуства браниоца окривљеног, иако је председник већа знао или је морао да зна да је у кривичном поступку против окривљеног Б.Н. за кривично дело из члана 208. став 4. КЗ обавезна одбрана окривљеног.

Из записника о главном претресу одржаном пред Првим основним судом у Београду у предмету К 1646/11 од 22.07.2013. године произилази да је окривљеном Б.Н. предочено, да је суд раније окривљеног упозоравао да се главни претрес неће одлагати због недоласка браниоца јер обавезна одбрана у присуству браниоца-адвоката законом није предвиђена, као и да је на питање суда окривљеном да ли је сагласан да се главни претрес одржи, окривљени изјавио „слободно“.

Чланом 71. став 1. ЗКП („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01. 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...72/09), који је важио у време одржавања главног претреса пред Првим основним судом у Београду у предмету К 1646/11 дана 22.07.2013. године, прописано је да ако је окривљени нем, глуп или

неспособан да се сам успешно брани или ако се поступак води због кривичног дела за које се може изрећи казна затвора преко 10 година, окривљени мора имати браниоца већ приликом првог саслушања.

Одредбом члана 208. став 4. КЗ („Службени гласник РС“ бр. 85/2005...72/09), прописано је: "ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду, или га одржава у заблуди и тиме га наведе да на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини, при чему је прибављена имовинска корист или је нанета штета у износу који прелази 1.500.000,00 динара, учинилац ће се казнити затвором од 2 до 10 година и новчаном казном.

Имајући у виду да у време одржавања главног претреса који је одржан без присуства браниоца окривљеног Б.Н., а уз сагласност окривљеног, одбрана за кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, које му је било стављено на терет, није била обавезна, јер сходно члану 71. став 1. ЗКП („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01. 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04...72/09), за исто није била забрањена казна затвора преко 10 година, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Н. указује на повреду закона из члана 71. став 1. ЗКП, који је био на снази у време одржавања главног претреса, па је тим пре неосновано истакнута и повреда закона из члана 74. ЗКП који још није важио у то време.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**